

מזת יקזת הכרשה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגאון רבי מנחם ברוך יאזעע שליט"א בעל 'מתיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

השגחה מופלאה

הערת המערכת: לפני כחודשים בפרשת בשלח הובא בגליון זה ספור על יהודי יקר שגלו לו את המחלה בראות בחנכה של שנה זו, והוא ספר את ההשגחה הפרטית שהיתה בגלוי המחלה, שהיה לו חם גבה והוא היה מבלבל מרב חם, וילדיו חששו שיש לו ארוע מחי והפנו אתו לבית חולים, שם ערכו לו בדיקות סיטי מקיפות וגלו שיש לו את המחלה בשלב מקדם.

בסיום דבריו אמר אתו יהודי שהוא מפרסם את הספור בכדי שנגראה כלם את השגחת ה' עלינו שמבריא את כל אברינו; ומתוך המכה עצמה שהיתה לו שלא חש בטוב, גלו לו את המחלה הנוראה, וכלו תפלה שבזכות זכוי הרבים וההודאה לבורא, המחלה תעלם ממנו כלא היתה.

בשבוע זה שוב הגיע למערכת שיחת טלפון מאתו יהודי שבקש להשלים את סופו המתוק של הספור, וכך היו דבריו:

אחרי שערכנו בדיקת ביופסיה על הגדול המתנתי כחדש לתוצאות, ביום שהגיעו התוצאות נגשתי לרופא המשפחה, והוא אמר לי שהוא מצטער להודיע לי אבל הגדול ממאיר במיחד ואני צריד לטפל בזאת בדחיות, הוא הוסיף ואמר שמחר הוא יוצא לחפשה בחו"ל ועלי להודיע לו בהקדם אם לכתב הפניה ולפעל

<<

לקח מהפרשה

תורת הקרבנות בימנו כיצד!?

לבורא, מתוך מחשבה שעל ידי כך אנו דבקים באברהם אבינו, ובעקר להודות על הנפלאות העצומים שה' מבריא את גופנו והפגמים היו ממחישים זאת למביאי הקרבן על האברים של ההמה, ולפיכך האל"ף שב"ויקרא" קטן, כי בכדי להפגס לתורת הקרבנות צריד להיות בשפלות.

ולפני שהיו נכנסים לעבודת בית המקדש היו רוחצים ידים ורגלים, וכן הפנה גדול ביום הכפורים היה טובל לפני כל עבודה, ובודאי שאין לנו השגה בצווי ה' אולם ברור שמלבד ענין הנקיות שיש ברחיצת הידים והטבילה, ישנם עבודות גבוהות שהיו מביאים את הפגמים לקרבת ה' ולהכנה ראויה לעבודה.

ואפשר לבאר בזה שהמים מסמלים על כל חסדי ה' שמקיפים אתנו, שהאדם נברא ממים ורב גופו עשוי ממים, וכן המים מסמלים לכל השפע שיש לנו שבא על ידי הגשם; ולפני עבודת בית המקדש מתבוננים בכל הטוב שה' מקיף אתנו בו - כענין הטבילה המקיפה את האדם במים - ורק כך אפשר להתחיל בעבודת הקדש. ומובא במדרש תנחומא שהכיר נעשה ממראות הנשים ומשה חשב שלא לקבל אותם, והקב"ה אמר לו הם חביבים עלי יותר מן הכל, שעל ידיהם העמידו הנשים צבאות רבות במצרים... שנאמר תחת התפוח עוררתיה. והיות שהכיר מסמל על הנאמנות של הנשים לבעליהם שעל ידם חזקו את בעליהם במצרים, לכן <<

"ויקרא אל משה". חז"ל אומרים, "מפני מה מתחילין מינוקות בתורת כהנים ואין מתחילין מבראשית, אלא שהתינוקות טהורין, והקרבנות טהורין יבואו טהורין ויתעסקו בטוהורים" (מדרש רבה ז).

בבראשית התורה עוסקת בבריאית העולם, מאידך בפרשתנו התורה עוסקת בקרבנות שהם כנגד האדם עצמו ומסמלות לפנימיות שלו, שנאמר "אדם כי יקריב מקם". לכל אחד ואחד יש טוב ורע בתוכו, והנפיון שלנו בעולם הזה להגביר את הטוב ולמגר את הרע. וזה ענין זריקת דם הקרבן, הדם הוא הנפש - הרצונות של האדם - ואנו מזים את הרצון לפני ה', מוציאים מהגוף את הדם של תאוות הנקמה והגאון ומכניסים דם מחמץ במדות טובות וטהורות.

והקרבת הקרבנות נעשית בהר המוריה במקום שבו הקריב אברהם את האיל תחת יצחק בנו, וחז"ל אומרים שבכל עבודה שעשה אברהם בעת ששחט והקריב את האיל, הוא הרגיש שהוא עשה זאת על בנו שכאלו דמו נורא, ואפשר לבאר שאברהם הודה לבורא בעת שחטית האיל על יצחק שנולד לו בנס לעת זקנתו מרב חסדי ה' עליו, וכן כשהתבונן באברי האיל, הודה על כל אבר ואבר של יצחק.

ואת המחשבה הזו היו הפגמים מלמדים את העם שבא להקריב קרבן, מצד אחד להוציא את המדות הרעות ומצד שני להכניס מדות טובות ובעקר ענה הנובעת מהפרת הטוב

המשך לקח מהפרשה

כל הנסיונות שיש לאדם זה בעצם מבחן בנאמנות לה, אם אדם שמח בחלקו הטוב, הוא לא מקנא באחרים, הוא יודע שאם ה' לא הביא לו את הבית של השני ולא את הרכב שלו, זה סימן שהוא לא צריך את זה.

חז"ל אומרים (גטין ז.) שמי שיש לו קנאה על חברו ושותק ה' עשה לו דין, בכל זמן שיש לאדם נסיון זה יום הדין הפרטי שלו כמו ראש השנה, הוא יכול לחרץ את גורלו באותו זמן, לקנות שפע של כל טוב, גם בעולם הזה וגם לעולם הבא, ובכדי לזכות לעמוד בנסיונות עלינו לשנן עם עצמנו תמיד את כל הטוב שיש לנו, להיות מאשרים בבריאות שלנו, בחיים הטובים, בכל טוב וטוב ולא לראות שום דבר כמובן מאליו, וכאשר אדם שמח ועסוק בטוב זה נתן לו כח לעמוד בזמנים של קשי.

זה מה שהתורה כותבת על אהרן הכהן שבעת שנעשה כהן גדול ביום השמח והגדול ביותר עבורו, ביום חגגת המשכן בראש חודש ניסן, נפטרו שני בניו הגדולים נדב ואביהו, ואהרן הכהן שתק מתוך הכנעה וקבלת הדין, הוא לא התרעם חלילה, הוא ידע שפעת הם הולכים לשמש במרום, וכן הוא התבונן על שני בניו הנותרים כמו שגאמר בתורה "אלעזר ואיתמר בניו הנותרים".

זה גם מה שחז"ל מבארים על דוד מלכנו שבשעה ששמעי בן גרא רדף אתו וקלל אתו קללה נמרצת הוא מיד אמר: "ה' אמר לו קלל", הוא לא הקפיד, הוא הבין שה' שולח לו כענת נסיון

אם הוא יחפץ לנקם או שהוא יקנה עוד שלמות, ובאותו זמן זכה להיות רגל רביעי במרכבה. כי כאשר אדם שולט על מדותיו הוא מראה שהוא פנוי לפני ה', וכבר נאמר: "אשכון ואת דכא ושפל רוח", ה' מחפש אנשים שהם שפלים ונאמנים אליו בכל מצב. ולפיכך לא נקם דוד לא באבשלום ולא ביואב, ולא בשמעאי, כי דוד מלמד אתנו שעלינו לשלט על המדות והטבעים שלנו לא לחפש אשמים, ולא לחפש לנצח, אלא לבקש תמיד לקנות שלמות בנפשנו.

חז"ל אומרים ש'טוב מאד' האמור בבריאת העולם נאמר על היצר הרע, הנסיונות והקשיים שיש לאדם מאפשרים לו להתעלות, הם מראים לאדם אם הוא שמח מרב הפרת הטוב לה, או שכל קשי גרם לו לטרוניות וחסר נאמנות.

כמו שאמרו חז"ל (סנהדרין צב:) שנבוכדנצר אמר שירה לפני הבורא וכמעט שעבר את דוד מלכנו, ואזי בא מלאך וסטר לו על פיו. ושאלו המפרשים, מדוע בא המלאך וסטר לו אם הוא באמת הולך לעבור בשירתו את דוד? והשיבו תרוץ מתוק: דוד המלך היה כל ימיו מבזה מבית ומחוץ, אמרו עליו דברים נוראים והדיחוהו ממלכותו, והוא קנה מפל הקשיים עוד קרבת ה', ואמר שירה גם כשהוא קבל סטירות. להבדיל אלה אלפי הבדלות - נבוכדנצר הרשע קבל סטירה הכי קטנה ומיד הוא התמלא בטינה וכפירה.

זה הענין שהמלאך וסטר לאדם כשהוא יוצא לאויר העולם, כמאמר חז"ל: 'בא מלאך וסטר לו על פיו, ובהו הוא מלמוד - יהיו לקו קשיים אבל תשתק! אל תעסק בקשיים! תהיה עסוק ברב הטוב שה' מרעיף עליך!

היו משתמשים בכיור כדי להשקות את הסוטה לשום שלום בין איש לאשתו. ובבאור הדבר: הכיור מסמל לכל חסדי ה', שעל ידי שאנו מתבוננים בהם אנו באים לנאמנות לה, ברם, כאשר אדם לא שמח בחלקו הוא בא לידי סוטה, שעניינה שאדם חומד מה שלא שייך לו, או שהוא מקנא לאשתו על חנם.

נמצינו למדים: שהעבודה שלנו בחיים להכיר את הקב"ה, והתורה מלמדת אתנו איך לראות את ה' בכל זמן ובכל מקום. בל נלמד את החמש פהבנתנו בחיידר בלבד, נעמיק בתורת הקרבנות, נעמיק בתורה איך היא שיכת אלינו, כיצד אנו באים על ידי הלמוד לקרבת ה' ואהבתו; ולפיכך התורה מאריכה בתורת הקרבנות בפרשיות רבות כי הם מלמדים אתנו כמה נפלאות עשה ה' בקרבנו, כמו שגאמר "ומבשרי אחזה אלוך".

ספר יהודי יקר שבנו עבר סדרה של טפולים קשים בגין מחלה שקננה בגופו, בסיום הטפולים ערכו לו צלום לבדק אם נשאר זכר מהמחלה או שהגוף נקי, הם המתינו כמה שבועות לתוצאות במתח רב ובתקווה לבשורות טובות. יום אחד אתו יהודי שכח כלי חשמלי יקר ערך בחצר ביתו ובדיוק באותו יום ירדו גשמים עזים, רק כאשר שב לביתו הבחין בכך ומהר להכניס את הכלי הרטב לביתו, הוא כל כך הצטער על הכלי וממש נפל לעצבות.

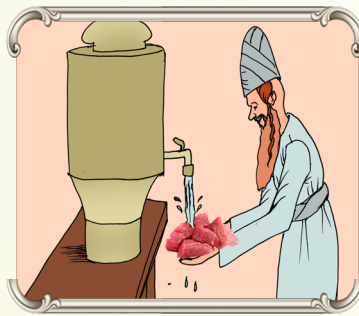
אחרי מספר דקות הוא מקבל טלפון מאחד העסקנים הרפואיים שהיה אתו בקושה, והוא בשר לו בשמחה שברוך ה' הבן שלו בריא ושלם

ואין שום זכר למחלה שקננה בגופו. אתו יהודי קפץ משמחה ועשה רקודים של הודאה לה' יחד עם כל בני ביתו על החסד העצום שהבן שלהם בריא ושלם, ואז הוא שאל את עצמו: למה בעצם הייתי כל כך בעצבות בגלל אתו כלי, וכי לא ידעתי שאני מלאך רדף! שהבריאות והחיים המתוקים והמשפחה שה' נתן לי שנים יותר מכל?

נורא נוראות! כאשר אדם חשב שהפל מגיע לו הוא תמיד יתלונן ויתמרמר, ואם יעשו שלא כרצונו הוא יחפש לנקם ולכעס, וגם הקנאה תאכל לו את הלב והוא יסתובב תמיד בפנים חמוצות וממרמרות, מאידך אדם שידע שעצם זה שהוא חי והוא בריא זה חסד עצום - הוא לא יקנא - הוא יהיה מאשר ושמח בחלקו הטוב, וגם אם מאן דהוא גרם לו עול זה לא יתפס לו מקום בלב, הוא לא יסתובב כל הזמן עם הרגשה של קפדא ותאנות נקמה שרק מזיקים לבריאות וגורמים לאדם לנהוג בחסר סבלנות עם הסובבים אתו.

ולפיכך בפרשה הקודמת נאמר פעמים רבות 'את': 'את הכיור' 'את הכפרת' ועוד. 'את' זה טפל כמו שדרשו חז"ל (ערויבין ד:) את בשרו - את הטפל לבשרו, והינו שבכדי לזכות לדעת של כל הכלים הנפלאים שבמשכן, {הכיור, הכפרת ועוד}, עלינו להיות טפלים, לא לחשב שמגיע לנו.

כשם שכאשר אנשים נהנים מדבר טוב הם לא זוכרים להודות, ורק כאשר הם קונים דבר מסים והוא לא תקין הם באים לצעק, כך לפעמים דוקא מתוך הקשי אדם מעריך את הטוב. ולפיכך בשעה שהיו שוחטין את הקרבנות, זה היה מעורר את האדם, שהוא לא שחוט ושהדם לא נשפך מגופו, ושכל איבריו תקינים וכן הלאה.

יש בעל-שמחה של החתנה והיה כלחיו מאידך יש אדם ששמת בחתנה והוא מוחל ונותן לכלים, כי הוא מרגיש המאשר ביותר

אנו משירים בבית אִוִירָה שֶׁל לַחֲזַן אוֹ שְׁאֵנוּ מְכַנִּיסִים אֶת הַמְצֻוֹת בְּאִוִירָה שֶׁל שְׁמֹחָה, אָדָם שֶׁכָּל הַזְמַן לְחוּץ וְקַפְדוֹ, זֶה מְרָאָה שֶׁהוּא לֹא עֹבֵד אֶת ה' אֲלֵא אֶת עֲצָמוֹ.

חז"ל אומרים: "ימגיד לאדם מה שחוו", אפלו שיחה קלה שבין איש לאשתו עתיד לתן עליה את הדין - על שיכלת לפרגן לאשתך ולרומם אותה, ולא עשית זאת, ובנדאי שמרבה מדה טובה שפאשר אדם מחמיא ומשמח את בני ביתו, יזכה על ידי כך לכל טוב בזה ובבא.

בימים אלו שיוצאים לבין הזמנים ואנו נמצאים יותר בבית, העבודה שלנו להוציא את כל מה שלמדנו ולהאיר אתו בבית. חז"ל אומרים שמי שיושב ולומד, שכינה כנגדו, ה' בוחן את האדם היאך הוא מתנהג עם אשתו בבית אחר הלמוד, ורק כשהוא מתנהג כראוי זה מראה שהוא למד מתוך מחשבה שה' כנגדו, ובכדי לקנות קרבת ה' ומדות טובות. כענין שאמרו חז"ל: "זכו - שכינה ביניהם, הלמוד אינו רק בשביל להעשיר ידיעות, אלא בכדי לקנות שפלות ולהסתדר גם עם מי ששונה מאתנו. ובפרט בימים אלו שכלם טרודים ולחוצים, ה' בוחן אתנו האם

פנינים מצויירים

לקחת את כל מה שלמדנו ולחזק עם זה את בני ביתנו. וזה נכתב לנו בספר דורי דורות, וכן אנו מוצאים אצל מרדכי ואסתר שדברו ביניהם, והכל נכתב במגלת אסתר.

ולפיכך בברכה אחריתא של שבע ברכות אנו מברכים "אשר ברא ששון ושמחה - חתן וכלה - גילה רנה דיצה וחדוה", החתן והכלה נכנסו באמצע הלשונות של

הלשון הראשון בד' לשונות של גאולה זה 'הוצאתי', היות שכלל ישראל במצרים היו בגלות הדעת, ולפני הגאולה בפעל ה' גאל את הדעת שלהם והוציא אותם ממ"ט שערי טמאה.

וכן אצל כל אחד ואחד בפרטיות, לפעמים אדם נמצא בגלות שהוא אהב לסבל ולהרגיש מסוכן או שאדם מתרגל להיות עבד

של ההרגלים והמדות הרעות שלו, כגון שאדם לא מסגל לראות אדם שקם מאחר או שמאחר מהזמן שנקבע והוא מחפש ללמד אתו לקח מתוך מחשבה שהוא מחנך אתו, וגם זה סוג של גלות שאדם חושב שהוא עקרוני והוא עומד על שלו, ובמקום לחנך את עצמו הוא מחפש לחנך את כלם, ובפסח זה זמן לצאת מכל המצרים, להיות בן חורין אמתי ששולט על מדותיו וכעסיו ומתאזר בסבלנות ושמח בכל הטוב.

השמחה היות שהשמחה הנה היסוד לשלום בית, 'ששון' מסמל לשמחה הבאה מתוך קשי כענין שדרשו חז"ל על הפסוק "ליהודים היתה אורה ושמחה וששן ויקר" - ששון זו ברית מילה שבאה מתוך הצער - וכן בזמן מרדכי ואסתר השמחה באה מתוך ששון של קשי השעבוד, שאסתר נלקחה לאחשורוש וכן כלל ישראל התבוללו בין העמים ובכל זאת היה שם שמחה של ששון, שראו את השגחת ה' עליהם גם בתקרר הגלות.

אברהם אבינו אמר לקב"ה "ה... אל נא תעבר מעל עבדך", וחז"ל (שבת כחז). למדים מכך שגדלה הכנסת אורחים יותר מקבלת פני שכינה, ללמדנו שהדבקות בה' נמדדת בדברים הקטנים שאדם מתנהג עם הסובבים אתו. כשם שיש מצוות שלא שייכים לכל אדם, כדגמת פדיון הבן או מצוות שנצטוו בהם הכהנים, כך לכל אחד יש את העבודה שלו; כל נחפש לתקן את כל העולם, נחפש את השלמות שלנו גם אם מאן דהו נהג שלא פהגו, לא נחפש לתקן אתו אלא את עצמנו.

וכן אצל בני הזוג נאמר ששון ושמחה, היות שכל אחד מבני הזוג לפעמים הוא ששון ולפעמים הוא שמחה, ובזמן שנמצאים באהבה ובאחווה אזי האחד מחזק את זולתו. חה "קול חתן וקול כלה", שעל החתן והכלה לשיר בקולם על כל חסדי ה' שעמם ובפרט שזכו להתחתן, ולהכניס אִוִירָה של שירה ושמחה בבית ועל ידי כך לחזק ולרומם זה את זה.

חז"ל אומרים שפאשר אדם לומד ה' יושב ושונה כנגדו, עקר הלמוד לבוא לקרבת ה', לרומם ולחזק את השני ולא להשפיל את השני מתוך מחשבה שאנו עושים זאת לשם שמים, אלא,

וזה היסוד של פסח, חז"ל אומרים 'בכל דור ודור חיב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים', בכל יום תראה את היציאת מצרים הפרטית שלך וכך תצא לחרות - לא תחפש לנקם ולא תהיה ממרמר אלא שמח ומאשר.

"ויקרא אל משה" - בין שהשלים משה את המשכן ושרתה בו שכניה - הקטין עצמו ולא נכנס לתוכו עד שקרא לו הקב"ה. ולפי שהקטין משה עצמו, אמר לו הקב"ה: דבורה חביב עלי מכל מה שהביאו לי בנדבת המשכן. (מדרש הגדול, ילקוט מעין גנים).

כאשר השלמה בניית המשכן, ה' קורא למשה ומדבר עמו ביחידות, ללמדנו שתכלית המשכן - שנראה את הקב"ה; שנהיה קרובים אליו; שנדבר עמו. וזה חביב מאד לפני ה'.

ענין זה אנו רואים בהמשך הפרשה, בקרבן עני, שנאמר בו: "ונפש כי תקריב", ואימתא בגמרא (מנחות קד): אמר הקב"ה: מי דרפו להביא מנחה? עני, מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו לפני. וכן מובא בזה"ק באריכות, שנה הקרבן החביב ביותר מכל הקרבנות, וכן מובא במדרש רבה (קהלת ד) אמר הקב"ה: חביב עלי מלוא קמצו של עני ממלא חפנים של כהן גדול קטרת השמים, דכתיב "נפש כי תקריב", נפש זה הרצון.

מכל המאמרים הנפלאים הללו, נלמד, שמהות עבודת הקרבנות זה הרצון שלנו להתקרב לבורא. אהבת ה', המדות הטובות שאנו מוציאים מעבודת הקרבנות. ה' מחכה שנבוא לפניו בעניים, בשפלות ובחכמה, ועם מלא רצון להתדבק בו ובדרכיו.

ועבודת המקדש שיכת אצל כל אחד ואחד מאתנו, גם בימנו אנו - ה' מחכה שנבוא אליו עם הלב שלנו, שנאמר לפניו כמה אנו אוהבים אותו, כמה אנו מעריכים את כל הטוב שהוא משפיע עלינו.

התכלית של יציאת מצרים והמשכן, זה 'ויקרא' - עבודת הקרבנות וכן קרבן פסח היה בא על גאלתנו וגאלת נפשונו, וזה מטרת העדות החקים והמשפטים - השבת הקרבנות והמשכן, להפיר ולהתבונן בחסדי ה', וזה נחלה בלי מצרים, נחלה של הנהגה בחסדי ה'.

והרשע שלא רוצה לעבוד את עבודת בית המקדש, מקהים את שניו, שאינם אוכלות קרבן פסח, ועל כן אילו היה במצרים היה נשאר שם, כי לא היה דם על משקוף ביתו, והתם שהוא הצדיק מתפעל מכל עומק קרבן פסח, וע"כ אומרים לו שיודה לה' על גאלתו הפרטית, ושאינו יודע לשאול - שקשה לו להודות באפן מעשי אזי צריך ללמד אותו להפיר טובה, וע"י שהוא שומע נסים זה נבלע בדמו.

והסוד של שבת שנינו גם כאשר אין קרבנות, וע"כ נאמר בשבת לדורותם - לדורי דורות, שנתבונן בכל הטוב שה' עושה עמנו בכל ימות השבוע, וכאשר אדם עוסק בהודאה, אינו מתקוטט עם זולתו, כי הוא שמח בחלקו הטוב וזה נחלה בלי מצרים.

אצל רפא ממחה שמטפל בתחום.

לא היה לי הרבה זמן להסס וכך באותו יום נפגשנו עם רפא ממחה בתחום, הוא המליץ על נתוח וכריתה של האונה בראה שהיתה נגועה; קבענו תור לנתוח, ולפני הנתוח עברנו סדרת צלומים נוספת, הרופא הודיע לנו שבחדש האחרון הגדול גדל יותר מפי שלש, והוסיף ואמר: אם לא היינו עולים על כך בזמן, בעוד חדשים כבר לא היה מה לעשות...!

ברוך ה' הנתוח עבר בהצלחה, היו גם עסקנים נפלאים שליחי ה' שעזרו לנו רבות. ביום שני הזה פרשת ויקרא נפגשנו שוב עם הפרופסור המנתח, הוא פתח ואמר 'אני מקרח לומר לכם שה' אוהב אתכם מאד, בלשונכם קוראים לזה סיעתא דשמיא, אני מתפעם מכך שעליתם על כך בזמן וכך היום הגדול נעלם ואיננו ואתה בריא ושלם'.

שמחתי כל כך לשמע את הבשורה והרגשתי שחיי נתנו לי במתנה מחדש, הוא הוסיף ואמר שיש פלא עצום שה' הטביע בבריאה, שכאשר מסירים חלק מהראה, החלק שנותר בגוף משלים את החלק החסר ואכן הראה כבר משלימה את עצמה, שמחתי לשמע שלא נזקתי מהנתוח והכל תקין ובריא בגופי.

השנה בחג הפסח ברפת שהחיינו וההלל יקבלו אצלי משמעות מחדשת שמלנה ברנשות של אהבת ה' על כל הטוב שעשה עמי, בשנה זו אני ארגיש את יציאת מצרים הפרטית שלי ואת רב אהבת ה' עלי, ואני קרא בזה לכל הקוראים הנכבדים של העלון שלא יחשבו שהבריאות זה דבר המובן מאלי, אלא יתבוננו בכל עת בחסדי ה' עלינו ויחד נודה לו מפל הלב, וכך נזכה לשמח ולהודות בגאלה השלמה בביאת משיח צדקנו בב"א.

זכות הויתור שהשיבה את הגנבה

לפני כחצי שנה קניתי אופנים חשמליות, באותו זמן אחד מחברי קנא באופנים שלי ומרב קנאה צבע את האופנים החדשות בספרי. זה כאב לי מאד, אולם הבנתי שה' בוחן אותי כעת אם אני קונה הכנעה בנפשי, או שאני מחפש לנקם בחברי, למרות שידעתי מי עשה לי זאת שתקתי ולא הגבתי מאומה. אחרי מספר ימים נגנבו לי האופנים היקרות, הצטערתי מאד וחזקתי את עצמי שלכל הפחות לא רבתי והשפלתי את חברי על אופנים שגם כך אינם ברשותי.

בשבוע זה (פרשת ויקרא) ביום שלישי עברתי ליד חנות אופנים, ושם הבחנתי לפתע באופנים שלי שמצעות למכירה, נגשתי למוכר ואמרתי לו שאופנים אלו שלי והם נגנבו ממני, אמרתי לו שהצבע שעל האופנים זה הוכחה שהאופנים שלי, הוא אמר מייד: 'אם זה שלך קח אותם'.

האמת שכמעט התאשתי מהאופנים, וה' ברב רחמיו נתן לי אותם במתנה, אני בטוח שזכות הויתור שלא הקפדתי ולא נקמתי בחברי היא שעמדה לי, ולא עוד אלא שבזכות הצבע זהיתי את האופנים שלי. ראיתי עד כמה מותר רק מרוחים, וגם מה שהיה נראה נזק וקשי היה באמת לטובתי; ולבד מכך שקבלתי את האופנים בחזרה קבלתי שעור מאלף באמונה ובטחון ששונים יותר מהכל.

